

Jeg ble den 9 mai 1945 arrestert uten arrestordre av 3 vepna heimefronter. 3 vepna menn mot ei vaapenlaus kvinne.

Den 9 mai 1945 ble jeg slaatt over høire laaret av en heimefront paa Møllergt. 19. Han slo meg med geværkolben, jeg har ennu mén av det.

Jeg sa ifra i fengslet at jeg var syk. Hadde da jeg ble arrestert plevritt og sterkt svekket hjertefunksjon.

Jeg kom først paa Akebergvn. fengsel paa en enmannscelle sammen med to andre fanger. Laa paa gulvet med bare et tynt ullteppe over meg i ca. 8 dage, de første dage uten luftning. Paa grunn av mi hjertefeil var det forfærdelig ikke aa faa luft. Jeg ble sendt ned til dr. Rasmussen og forklarte henne, at jeg netopp hadde vært til undersøkelse paa Betanien Sykehus, hvor det var tat røntgenbilder og konstatert, at jeg hadde plevritt med overtrekning av cordis (hjerte). Til aa begynne med var legen meget ubehagelig og trodde jeg simulerte. Hun sa endelig etter min utgreiing av saka: "Jeg faar forsøke aa tro Dem da, kan jeg virkelig stole paa det De sier". Til dette svarte jeg: "det faar De gjøre som De vil med, men jeg har vondt for aa puste og spytter blod".

Jeg leverte paa fengslet rasjoneringskort paa melk og loff, fikk litt loff, men ikke melk.

Da jeg ble overført til Breitvedt fikk jeg ingen av delene.

Paa Breitvedt ble jeg kommandert ut paa haart arbeid, tiltrods for at jeg der ogsaa sa ifra at jeg var syk. Paa arbeidet ble jeg av en lotte kommandert til aa flytte paa store tunge garderobeskap og jernsenge. Jeg sa jeg ikke orket dette, men da kom en soldat og satte geværspissen inn i ryggen paa meg, jeg løftet med det resultat:

Blodoppkast og sterke underlivsblødninger.

Jeg ble sendt til legen i fengslet dr. Schreiner som sa han skulle:

se paa det en maanedes tid.

Etter 3 ukers blødninger og oppkast ble jeg saa daarlig, at de sendte meg til Rikshospitalet, hvor jeg ble underkastet en stor operasjon i juli 1945, under operasjonen ble min livmor fjernet.

Før jeg ble sendt til Rikshospitalet hadde en av mine medfanger spurt fengselsinspektør Gunvor Feyling, om jeg, som var saa syk, kunne faa flytte til noe bedre, fikk det svar "Fru Fiane skal ikke ha det noe godt!"

Jeg laa paa et rom sammen med 18 medfanger, plassen vi hadde til aa bevege oss paa var saa liten, at skulle en forbi en annen i den trange passasjen mellom bord og køier, maatte den ene forsvinde inn i køien. Om natten var det værst. Vi hadde to klosett-bøtter til 19 mennesker, døren var døgnet rundt laast, saa om morgenen hente det at det svømte over av urin og ekskrementer.

I tiden, ca. 5 dage, før jeg ble operert fikk endelig diakonen utviket at jeg fikk litt melk og knekkebrød, men var da allerede kommet saa langt, at jeg kastet opp melken sammen med levret blod.

Kosten før, var salt sild, tat like opp av tøndene, ikke vasket, salt mørk rogn, mørke poteter surrogatkaffe, som jo ikke var saa heldig kost for en med blodoppkast.

Etter sykehusoppholdet, som varte i 15 dage, ble jeg sendt tilbake til fengslet,

uten at Rikshospitalets lege undersøkte meg før jeg ble sendt opp igjen (dr. Dahle og dr. Herdis Lund). saaret var ikke helt grodd, og jeg hadde lett feber og var temmelig svak.

De første dage i fengslet fikk jeg ingen diet, og kastet opp den salte maten. Legen saa ikke til meg, men diakonen, som

Stiftelsen for Norsk Operasjonshistorie 2014

sa han skulle forsøke aa skaffe meg litt melk. Jeg fikk da (ikke hver dag) en halv liter melk og en gang i mellom fiskepudding. Melken var ofte saa sur at jeg kastet den opp. Ca. 8 dage etter at jeg kom tilbake til fengslet fikk jeg og min cellekamerat dysenteri paa grunn av bedervet mat. Vi hadde begge oppkast og diarree. Dodunken hadde vi inne i den vesle enmannscellen, saa lukten var ubeskrivelig i sommervarmen. Jeg var syk i lo dage før jeg fikk legehjelp, jeg var da blitt saa avkrefftet at jeg kunne ikke bevege meg.

Etter 4 ukers forløp fikk jeg en ny cellekamerat, en sydame, og det ble satt inn i den vesle enmannscellen en stor traadsymaskin, i cellen (ca. 2 gange 3 meter) var det nu:

Jeg, (en sengeliggende pasient), en ung pike med skygge paa lungen (konstatert ved røntgenundersøkelse paa Breitvedt) en stol med ryggstø (som Gunvor Feyling en dag kom og sa maatte fjernes) Jeg sat paa den da min cellekamerat ordnet sengen min, et bord, en dodunk, en taburet, og en stor traadsymaskin.

Denne maskinen duret hele dagen, det hendte at min cellekamerat maatte sy store sengemadrastrekk av sekkestrie, som ikke luktet godt, om kvelden var vi helt tildekket med støv.

Alt dette var jo ikke bra for en sengeliggende nyoperert pasient. Jeg fikk paany en volsom diarree med oppkast, en nat jeg stadig maatte opp paa dodunken, tørnet jeg mot kanten av symaskinen i mørke (lyset sluktes kl. 9) og fikk spissen inn i operasjonssaaret, som begynte aa blø, og der kom blod med urin og blodoppkast.

Det er fremdeles et stort mørkt, opphovnet merke i operasjonssåret mit.

Jeg begynte etter dette aa faa stadige besvimelsesanfald (som jeg fremdeles lider av). Under et slikt anfald den 8 des. 1945 faldt jeg i luftegaarden i fengslet, fikk hjernerystelse og ble i bevistløs tilstand kjørt til Ullevaal sykehus, hvor jeg ble innlagt.

Etter hjernerystelsen har jeg faatt betendelse i 5te hjerne-nervegren, denne sykdom er smertefull og uhelbredelig. (kfr. overlege P.M. Holst, Ullevaal Sykehus.).

Jeg er etter fengselsoppholdet blitt 100 % invalid og kan ikke greie meg uten hjelp.

At jeg i det hele klarte fengselsoppholdet skyldes det vel en sterk vilje til ikke aa bukke under, og ikke minst min snilde oppofrende søster Ada Rasmussen, som etter gjentatte henvendelser til lege og myndigheter endelig i september 1945 fikk sende meg vitaminpreparater, tonipaa og tran.

Alvilde Knutson Fiane
(sign.)